

Kong Christian d. Ottende

Da han laae døende paa Sygeleiet,
Drog' Folkeskarer til Amalienborg;
De Alle følte, hvad i ham de eied',
Bad for hans Liv, bad ret i Angst og Sorg;
Thi meer og meer de Alle ham forstode,
Hvor oplyst, folkelig han fremad gik,
Hans Villie var saa inderlig det Gode,
Han saae med Hjertets og med Aandens Blik,
Den Ringeste han gjerne vilde glæde,
Det Dygtige han skatted' og forstod.
O, altfor tidlig maae vi ham begræde;
Vi Alle tabte, da han os forlod.
Der er saa stille nu i Kongeborgen,
Hvor Fader-Hjertet slog og hvor det leed;
Der indenfor og udenfor boer Sorgen;
Gud see med Trøst til hver Bedrøvet ned.